Vladimír Zlý

U POTOKA

kriminální příběh z Ostravska

Argo

Vladimír Zlý

U POTOKA

Obálka Studio Bunkr.
Grafická úprava a sazba Karel Koutský.
Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.
Jazykový redaktor Jiří Popiolek.
Korektury Dorota Müllerová a Soňa Čapková.
Technická redaktorka Saša Švolíková.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz,
roku 2026 jako svou 6 031. publikaci.
Vytiskla tiskárna Protisk.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-4929-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas.
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
E-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

KAPITOLA 1

úterý 24. října 1995, večer

PŘEKVAPENÍ

„Do prdele!“ zhrozila se Romana Zlámalová. Nevěřila vlastním očím.

Jako každý večer si v zrcadle pečlivě prohlížela obličej a vlasy. V případě vrásek se mohla uklidňovat, že si výskyt nových jenom namlouvá, ale tu šedivou mrchu prosvítající mezi hnědými vlasy neokecá.

Je mi teprve třicet devět, ještě nejsem tak stará! zoufala si.

Šedivý vlas vytrhla, spláchla ho do umyvadla a popadla zubní pastu. Z tuby odkroutila vršek, na rozčepýřené štětiny kartáčku vytlačila pruh bílé hmoty a naklonila se nad umyvadlo.

„Vykuř mi ho…“ zamumlal za ní Oliver, přičemž se mu z úst linul silný zápach vypitého alkoholu a vykouřených cigaret.

Nejdřív si myslela, že si jenom přišel odložit špinavé prádlo a zase půjde.

Stál těsně za ní. Cítila, že ji cosi tlačí do pravého boku. Nebyla hloupá a měla dost zkušeností, aby věděla, co to je.

Napřímila se.

Viděla ho v zrcadle – jeho kostnatá, obnažená ramena, plochou, hladkou hruď skoro bez chlupů, vystouplé bradavky připomínající malé špunty… Výraz jeho tváře dlouho nevymaže z paměti. Nosem putoval mezi jejím ušním lalůčkem a ramenem – tam a zase zpátky. Nasával její vůni, dráždila ho její ženskost…

„Cože?!“ V tu chvíli se na víc nezmohla. „Jdi si radši lehnout… jsi opilý…“

„Tak mi aspoň podrž…“

„Olivere…“ vzdychla, rukama se opřela o umyvadlo. „Říkám ti to podruhé a naposledy: Jdi… spát!“

Poslední dvě slova vyřkla důrazně a udělala mezi nimi patřičnou odmlku, aby synovi jasně naznačila, že – na rozdíl od něj – není blázen.

Očima pátrala, co je po ruce a čím by se mohla bránit, kdyby si nedal říct.

Nepatrně se od ní odtáhl. Tlak ustal. Zrcadlo bylo vysoko, ale přesto jí nečinilo problém domyslet si, k čemu se Oliver chystá.

Byl namol. Vsunul ruku do slipů a začal jí pohybovat nahoru a dolů. Nejdříve pomalu, a když zjistil, že mu nic a nikdo nebrání, zrychlil. V mírném záklonu vychýlil hlavu do strany a se zavřenýma očima slastně vzdychal.

Poprvé v životě z něj měla strach. Odmítala s ním zůstat doma sama.

Jako na potvoru musel být Otmar zrovna dneska na dvanáctihodinové noční. Bylo půl deváté večer, a *kde je do tři čtvrtě na sedm, než se vrátí*?!

Začínala propadat panice.

Petra – mladší dcera – byla u spolužačky a zároveň nejlepší kamarádky. Romanu Zlámalovou občas mrzelo, že spolužačka toho o Petře ví víc než ona, vlastní matka. Před skoro třemi týdny se děvčata dohodla, že Petra u spolužačky tuhle noc přespí. Obě byly svědomité, školu neflákaly, alkoholu nebo randění s kamarády se neoddávaly… neexistoval jediný důvod nesouhlasit. Věděla, že se budou dlouho do noci pilně učit, jelikož měly před důležitou zkouškou, a pak půjdou spořádaně spát.

Jestli tady zůstane, ona v klidu rozhodně spát nepůjde! I kdyby se zamkla v ložnici, nic by Oliverovi nezabránilo, aby se k ní dostal. Přestože byl střízlík, nyní ho ovládal alkohol, a v takovém stavu měl neuvěřitelnou sílu. A když se v něm smísily opilost a odhodlání, nezastavil se před ničím – ani před zamčenými dveřmi. I s tím už měla nehezkou zkušenost.

Jenže co teď?

Oliver stál za ní a masturboval. Využila toho, že jsou dveře do koupelny otevřené a on si dělá dobře a má zavřené oči. Při pomyšlení, že by mohl myslet na ni, se jí udělalo nevolno.

Otevřenými dveřmi proklouzla do předsíně, popadla boty a utekla.

Nechala ho v bytě samotného a bylo jí jedno, jestli a jak moc bude zuřit. Ať to tam klidně zdemoluje, hlavně že jí se nic nestalo!

KAPITOLA 2

středa 25. října 1995, odpoledne

KVĚTINÁŘSTVÍ

Irena Kramerová čekala, až květinářka sváže a naaranžuje kytici osmnácti růží. Devět žlutých, devět červených.

„To je šílené, jak to letí, co?“ zeptala se květinářka.

„Jako by to bylo včera, když jsme ji přivezli z porodnice. A zítra už má holka osmnáct… bože, to snad ani není pravda!“

„Mně to povídejte… ta naše už má dvacet štyry, za dva roky státnice a pak prý tradá do světa.“ Květinářka zkřivila koutek úst, nechápavě vzhlédla ke stropu a zakroutila hlavou. „Stejně se nakonec vrátí, bo doma je doma!“

„Však to je podle mě dobře. Ve světě ať holka nasbírá zkušenosti a ty potom může zúročit u nás. Tady v tom našem malém rybníčku nikdy nebude mít takové možnosti co za hranicema…“

„Asi máte recht,“ připustila květinářka. „Přizdobíme?“ přesměrovala pozornost ke kytici.

„Určitě! Když už, tak ať to má se vší parádou.“

„Co si holka přeje k osumnáctinám?“

„Zkoušela to na nás s řidičákem, ale to jsme jí rovnou řekli, že až odmaturuje.“

„Ti mladí by tež chtěli všecko a hned, že?“

„Jo. A ještě si snad myslí, že je to zadarmo,“ přisadila si Kramerová.

Obě dámy se potkaly jen párkrát do roka – když měla narozeniny Irenina dcera, někdo další z rodiny či přátel.

„A co Dušičky? Už máte představu, co to bude letos?“

„Asi klasika, jako každý rok…“ Těm pod náhrobními kameny už to podle Ireny Kramerové stejně bylo jedno.

„Teď jste měli plno starostí s oslavou, co?“

„No jéje! Ať už je to konečně za náma,“ rozesmála se Kramerová. „Pak ještě matura, možná výška a potom ať si to slaví sama, ve svém…“

„To říkáte teď, ale až na to dojde, bude vám chybět. Věřte mi, vím, o čem mluvím. Starší kluk nám vyletěl z hnízda a dodnes jsem si na to pořádně nezvykla. Pořád se mi stává, že se přistihnu, jak ho doma hledám, nebo místo tří talířů vyndám čtyři…“

„To jsou holt děti. Kdyby nebyla jiná možnost, položila bych za ně život, jen aby mohly dál žít.“

„Jen to nepřivolávejte! Buďme rády, že jsou živé a zdravé.“

„A krásné.“

„No jasně. Tak co? Takhle? Může být?“

Pyšná maminka pochválila úžasnou kytku z rukou úžasné květinářky.

„Tak mi pak přijďte říct, jak se jí líbila.“

„Spolehněte se!“ slíbila Irena Kramerová a pelášila domů, protože čas běžel jako splašený pštros a Zuzanka už určitě čeká.

KAPITOLA 3

středa 25. října 1995, podvečer

ZUZANA

„Haló, haló!“ zvolala Irena Kramerová zvesela, jakmile vešla dovnitř.

Předtím ji zarazilo, že je zamčeno, ale nakonec si to zdůvodnila tím, že Zuzka je šprýmařka a asi se jí zachtělo mamku trochu poškádlit. Ostatně – nebylo by to poprvé.

„Zuzíííí! Halóóó! Jsi tady?“ volala a hlas se jí rozléhal ztichlou domácností.

Nikdo neodpověděl.

Prošla všechny tři pokoje v přízemí i oba v patře. Nikde nikdo. Kytku dala do vázy s čerstvou vodou a postavila ji na barový pultík. Svůj mimořádný výtvor Lubor dokončil teprve nedávno. První moderní prvek v donedávna staromódní domácnosti. Konečně šli s dobou.

Lubor si dal za cíl zvelebit rodinné hnízdo, jak jen to půjde. Chtěl, aby se u nich Zuzka cítila dobře a domů se vracela ráda a nestyděla se za to, v jakém prostředí s rodiči žije.

Pro jistotu Irena prošla i zahradu za domem, ale ani tam dceru neobjevila.

Kdyby se zdržela, snad by dala vědět, ale na záznamníku žádný vzkaz nebyl.

Ireny Kramerové se začínal zmocňovat nepříjemný, těžko popsatelný pocit. Když šli večer s Luborem spát, Zuzka ještě nebyla doma, a ani ráno na věšáku nevisel její kabát a v botníku nebyly boty. Uklidňovala se tím, že se třeba rozhodla zůstat u některé ze spolužaček. Nebo si

konečně navzdory otcovým četným varováním našla chlapce a zapomněla se u něj. Třeba se nic hrozného nestalo a ona jako správná milující matka vymýšlí přehnaně katastrofické scénáře.

Do prdele, zaklela v duchu. *Přece by nepropásla oslavu vlastních osmnáctin! Tak moc se na ni těšila! Pozvala i kamarádku, za chvilku je tady, a princezna nikde! Co jí řeknu?! Jak před ní budu vypadat?!*

Irena Kramerová se snažila zachovat chladnou hlavu, ale s plynoucím časem si vedla hůř a hůř.

Venku už byla dávno tma, když někdo konečně zazvonil.

Nadskočila u kuchyňské linky a utíkala otevřít. Než doběhla ke dveřím, došlo jí, že má Zuzka klíče, tak proč by zvonila. Ledaže by je ztratila – coby ne, mohlo se stát. Nebyla by první ani poslední.

„Dobrý večer!“ pozdravila od branky drobná brunetka, „tak kde máme tu naši oslavenkyni?“

To bych taky ráda věděla, pomyslela si Irena Kramerová a pozvala dívku dál.

Čekaly čtvrt hodiny, půl, tři čtvrtě…

Seděly a čekaly.

Mlčely. Ani Kramerové, ani kamarádce nebylo do řeči. Bylo to čím dál divnější.

„No nic, tak já asi zas pudu,“ pronesla brunetka a vstala. Dárek pro Zuzku si po krátkém zaváhání vzala. „Snad je to jenom nějaké nedopatření.“

Irena Kramerová o pouhém nedopatření dost pochybovala. Taková její dcera nebyla. Návštěvnici zase vyprovodila.

Lubor Kramer dorazil z odpolední směny o půl jedenácté.

„Co se stalo? Proč je tady takové ticho?“

Nevěděla, co říct. Jen se přitulila k manželovi a začala plakat. Zmocnila se jí zlá předtucha.

Kramer nečekal, nasedl do auta, aby zajel na nejbližší policejní služebnu. Zuzka se doma neukázala už druhý den…

„Jedu s tebou!“

Nakročila, aby Lubora dohnala.
„Ty zůstaň doma! Kdyby se vrátila…“
Zanedlouho ale zjistil, že přece jen měl vzít Irenu s sebou.

KAPITOLA 4
úterý 24. října 1995, večer

CHTÍČ

Byl tak zabraný do sebeukájení, že matčin úprk do bezpečí nepostřehl.

A vlastně mu to bylo jedno. Když si ho nechtěla vzít do pusy ani mu podržet, k čemu by mu byla? Nelíbilo se jí? Ať si táhne…

Pro něj byla obyčejná ženská – sexuální objekt jako kterákoli jiná. To jenom ona ho nebrala jako chlapa – stejného jako ti v parku, obchodě nebo v autobusu…

Ať se mu hlavně nesnaží namluvit, že si nikdy nepředstavovala, co skrývá pod riflemi nebo kalhotami úplně cizí chlap, na kterého někdy koukala. Každá si to představuje, a jestli tvrdí, že ne, tak lže!

Jsou to kurvičky, provokativně se oblékají do vyzývavých halenek a sukýnek odhalujících daleko víc, než se sluší. A pak se diví, že si to někdo vyloží jako signál k tomu, aby si s ní dělal, co ho napadne! Samy si o to říkají!

Chcete mě dráždit?! Chcete mě provokovat?! Máte to mít…

Slipy přihodil k ostatnímu špinavému prádlu.

Úplně nahý se z koupelny odpotácel do svého pokoje. Navlékl si čisté slipy, tlusté ponožky, riflové kalhoty, košili s dlouhými rukávy zapnul až nahoru – poslední knoflík pod ohryzkem nemohl zapnout kvůli širokému krku. Přes hlavu si přetáhl svetr, a když si uvědomil, že je z něj stále cítit alkohol, vrátil se do koupelny, kde si vyčistil zuby.

Odešel do kuchyně a otevřel zásuvku pod kuchyňskou linkou. Prohrabal se příborníkem, kde našel nůž. Zdál se mu tak akorát – ani

moc velký, ani příliš malý. Velký nůž by mohl překážet a malý by mohl buď ztratit, nebo by neposloužil jako dostatečný přesvědčovací prostředek…

Matka zdrhla, s tou už nepočítal, a tak se chystal vydat na lov do potemnělých večerních ulic a kořist si odchytit. Byl konec října, venku už dlouho panovala černočerná tma. Město pomalu halil mlhavý opar a vidět bylo na patnáct, možná dvacet metrů. Pro predátora naprosto ideální podmínky. Nepochyboval, že si ho kořist nevšimne, pokud on sám nebude chtít.

Nůž zastrčil za horní okraj kalhot a překryl ho svetrem. Zkusil si dřepnout a kleknout. Ostrý nástroj mu nepřekážel, a tudíž nehrozilo, že by si jím ublížil.

Oblékl si černou bundu s teplou podšívkou a obul se do podzimních bot s vysokým, pevným kotníkem. Vyšel z bytu a pohvizdoval si refrén *Everybody Hurts* od R.E.M. V českých vodách se skladba objevila nedávno, zatím ji slyšel jen třikrát, ale refrén se mu vryl do paměti velice rychle a dostatečně hluboko.

Zvesela si pohodil svazkem klíčů a prázdný byt zamkl. Bylo krátce po deváté. Sousedé buďto spali, nebo se chystali na kutě. Anebo ještě nebyli doma z práce.

Tak či tak opustil byt nepozorovaně. Stejně si počínal i při odchodu z domu. Některý z přehnaně zodpovědných sousedů zamkl vchodové dveře, ale na to byl po letech zvyklý. Zase za sebou zamkl.

Seběhl několik schodů, vzhlédl k oknům jejich bytu ve třetím patře a vykročil do večerní tmy.

Aniž věděl proč, vzpomněl si na píseň Karla Kryla *Bratříčku, zavírej vrátka*. Pobrukoval si: *„… tato noc nebude krátká! Beránka vlku se zachtělo…“* Snad podvědomě, snad cíleně si vypíchl jen pasáž korespondující s jeho úmysly.

KAPITOLA 5

středa 25. října 1995, večer

OZNÁMENÍ

„Takže vy říkáte, že vaše dcera dneska nepřišla domů," rekapituloval mladý praporčík.

„Ano."

„Holky v tomhle věku se prostě občas někde zapomenou."

„To je možné, ale naše Zuzka určitě ne!"

„Naše dosavadní zkušenost je taková, že jde v drtivé většině případů o planý poplach. Kdy jste se s ní viděli naposledy?"

„No… včera. Dopoledne, nebo vlastně v poledne, pak jsem jel do práce."

„Vrátila se domů?"

„To právě nevíme…"

„Jak tomu mám rozumět?"

„Když jsme si šli večer s manželkou lehnout, ještě nebyla doma. Čekali jsme na ni skoro do jedenácti. Za celou noc jsem neslyšel, že by přišla – nebouchla branka ani dveře od baráku."

„Ráno jste nezkontrolovali, jestli je třeba v posteli?"

„Ne, prosim vás… je to holka na konci puberty, pokoj si zamyká, a zamyká se v něm, i když je doma, tak co bysme zjistili?"

„Boty měla na obvyklém místě? Bunda byla na věšáku?"

Nevšiml si. Vůbec ho nenapadlo něco takového zjišťovat.

Nevyřčenou odpověď praporčík vyčetl z Kramerova výrazu.

„Takže ani nevíte, co měla na sobě…"

Lubor Kramer zakroutil hlavou a provinile sevřel rty.

„Její fotku máte?“

„Jo, jasně, tady,“ řekl a z peněženky vyndal průkazovou fotografii hezké blondýnky.

„To je aktuální fotka?“

„To se poprvé fotila na občanku, takže dva roky zpátky…“

„Potřebovali bysme aktuálnější. Nemáte?“

Lubor zakroutil hlavou a provinile sevřel rty.

„Na dnešek jste měli naplánovanou oslavu jejích narozenin, říkáte…“

„Ano.“

„Pozvala na ni kamarádku, která na oslavu přišla, říkáte…“

„Ano.“

„Ale dcera nepřišla – možná ani včera ne, ale tím si nejste jistí, a nedala o sobě vědět… takže u kamarádky nebyla, když byla kamarádka u vás…“

Kramer se začínal obávat nejhoršího a zapomněl praporčíkovi odpovědět.

Policista vzhlédl od poznámek.

„Přesně tak, ano. Promiňte.“

„Nic se neděje. Tak to teda sepíšeme, po vaší dceři se kolegové určitě porozhlídnou, a kdyby ji někde potkali, dáme vám vědět,“ pravil praporčík a dal se do sepisování oficiálního oznámení o pohřešování.

Policista však svému slibu nedostál. Nebo jen zčásti. Oznámení s Luborem Kramerem samozřejmě sepsal, jen ho – snad nějakým nedopatřením – neposunul dál, aby se o zmizelé Zuzaně dozvěděli i ostatní příslušníci sboru.

KAPITOLA 6

středa 25. října 1995, večer

KONFLIKT

Seděl v ostravské restauraci Spolek v Nádražní ulici mezi tramvajovými zastávkami Elektra a Vesmír. Oknem vyhlížel na ulici, kde co chvíli projela tramvaj nebo auto. V létě bylo možné až do večerních hodin sedět v zahrádce ve dvoře za restaurací, avšak na konci října se všichni schovali dovnitř, kde bylo mnohem tepleji než venku.

Po chodnících na přilehlé i protější straně ulice občas někdo prošel. Protože se uvnitř restaurace svítilo, ven viděl přes odraz interiéru v okenních tabulích špatně. U stolu v opačném rohu seděla trojice žen, asi sem zašly po práci na skleničku vína nebo něčeho lepšího.

„Čau holky," oslovil je, když se odhodlal, vstal a došel k jejich stolu.

Bruneta, blondýna a zrzka mu věnovaly pozornost, kterou nepovažoval za dostatečnou, neboť na něj pouze pohlédly a vzápětí se vrátily k veselé konverzaci a připitoměle se uchechtávaly.

Stál tam bez povšimnutí.

„Co pijete?"

„Odpal," odvážila se zřejmě nejstarší z nich – bruneta.

Neměl rád, když se mu někdo vzpíral.

O to hůř nesl, když si tohle dovolila ženská. Pak viděl rudě a přestával se ovládat.

„Cos to řekla?" zavrčel a zaťal ruce v pěst.

Bruneta vstala, provokativně se k němu naklonila, pokrčila nos a odvážně zopakovala: „Odpal!"

Než se nadál, ruku měl napřaženou a připravenou k úderu.

„Hej!“ zařval někdo od nedalekého stolu. „Hej! Co je?!“

Vyskočil a vstoupil mezi něj a brunetu. Muži si vzájemně hleděli do očí.

„Vypadni,“ řekl muž.

„Nebo co?“

„Počítám do tří, a myslím to vážně! Jedna…“

Soupeře sjel od hlavy k patě. Byl o půl hlavy vyšší, o třicet kilo těžší, a asi o tucet svalů vymakanější. Tenhle souboj předem prohrál. Odkráčel k baru, zaplatil útratu a vyšel ven.

Město halil neodmyslitelný smog. Špatně se mu dýchalo, ale neměl na vybranou. Když už vážil takovou cestu, a kdo ví, jak dlouho tady pobude, nemělo smysl ztrácet čas hloupostmi a hloupými ženštinami. Nepochodil tady, pochodí jinde!

Přešel silnici rozdělenou tramvajovým pásem. Došoural se k zastávce Vesmír, před níž zahnul do stejnojmenné pasáže. V průchodu byla otevřená kavárna Gruzie, kde posedávalo jen pár lidí, zjevně štamgastů. Nuda a šeď, jako celá Ostrava.

Pokračoval dál.

Prošel pasáží a vyšel na jejím opačném konci. Rázoval si to až k Bankovní ulici, kam zahnul a pokračoval na Jiráskovo náměstí, místními přezdívané Kuří rynek. I tady byla otevřená hospoda, kde sedělo jen pár lidí. A hlavně: za velkým průhledným oknem zahlédl dvě osamělé slečny. Každá z nich seděla zvlášť. Šance jedna ku dvěma, že tentokrát uspěje! Že by se na něj štěstí přece jen usmálo?

Vstoupil dovnitř, rozhlédl se a obsadil jeden z mnoha volných stolů. Záměrně zvolil ten, od něhož viděl na obě vytipované dívky. Jedna sice měla nic moc prsa, zato ale byla nádherná. Dlouhé tmavé vlasy jí překrývaly záda a končily až těsně nad zadkem. Úzké rty, za nimiž se schovávaly nepřehlédnutelné bílé zuby, čokoládově hnědé oči, matná, čistá pleť a atletická postava v něm budily vskutku hříšné myšlenky.

„Dobry večer, co to bude?“